

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Rătăcirea Ștudenților de biblie cu privire la Sărbători

(Continuare din Nr. 13.)

Dar să vedem din testamentul vechiu și nou dovezile, că anumite zile trebuiesc a-le întrebuița spre lauda lui Dumnezeu.

Încă în legea veche legislațiunea mozaică impunea Sâmbăta, ca sărbătoare obligătoare: „Adăți aminte de ziua Sâmbetei, să-o sfințești pe ea. Șese zile lucrează și fă toate lucrurile tale, iar ziua a șaptea e Sâmbăta Domnului... să nu faci nici un lucru”. . . . (Eșire 29. 8—11.) În aceasta poruncă se prescrie corect, cultul lui Dumnezeu în ziua *Sâmbetei*.

Deoarece ținerea Sâmbetei era legată cu vechiul testament, Domnul Hristos prin învierea sa din morți face, că Apostolii au hotărât influința de spiritul Sfânt să serbeze în loc de Sâmbăta, ziua Duminecei, care au numit-o „ziua Domnului”. S. Ioan în Apocalips 1. 10 amintește despre „ziua Domnului” ceace s. Ioan Hrisostom tâlcuiește că e *Dumineca*.

Domnul Hristos în ziua întâi a săptămânii a înviat. (Ioan 20. 1.) Dumineca s'au adunat Apostolii când s'a pogorât Spiritul sfânt. (Fapt. 20. 7.) Aici se spune: „Iar în ziua dintâi a săptămânii, adunați fiind

ucenicii să frângă pâinea”. Știm, că frângerea pâinii a fost cuminecarea și sf. liturgie. Apoi (la I. Cor. 16. 2.): „În ziua întâi a Săptămânii fiecare din voi să pue la o parte... să se facă strângerea”. Deci Dumineca făceau liturgie.

E consecvent, ca ziua Duminecei să se serbeze pecum se spune la I. Cor. „Dacă Hristos n'a înviat (adeca Dumineca) în zădar e învățătura și Credința Voastră”.

Vedem cumcă în legea veche, și în cea nouă se ținea o zi anumită în cinstea lui Dumnezeu. Apoi se mai serbau și alte sărbători: rusaliile, ziua expiațiunei, pogorârea spiritului Sfânt.

Hristos apoi dă putere apoștolilor să poată înființa și alte sărbători. După moartea Apoștolilor, aceasta putere s'a dat Bisericii: „Ori câte veți lega pe pământ vor fi legate și în ceruri”. Mat. 18. 15. „Cine vă ascultă pe voi pe mine mă ascultă”. (Luca 10. 16.)

După toate aceste dovezi e evident, că foarte rătăcesc „ștudenți de biblie” în revista lor „Ștudenți bibliei” pagina 8 când scriu: „*Biblia nu învață că trebuie să observăm sărbători... nu le socotim ca obligatoare*.”

Ce mare păcat săvârșesc când împărțesc broșuri între popor neștiutor în cele sfinte, în care scriu blasfemii de aceste. E drept că hârtia rabdă, ori ce scrii pe ea.

Să zicem cu Domnul Hristos: „Părinte iartă-le, că nu știu ce fac!”

Despre Mărturisire sau Spovedanie.

(Urmărire)

III.

Dacă e de lipsă pentru dobândirea darului lui Dumnezeu în Taina Pocăinții a ne mărturisi toate păcatele și cele cu îndoială, cu mult mai de lipsă este a avea o adevărată părere de rău de toate păcatele, căci se poate întâmpla să poată fi cineva deslegat de orice întinăciune păcătoasă și dacă nu-și poate spune toate păcatele, și dacă nu e întreagă spovedania, dar nici odată nu se poate întâmpla să se ierte cuiva păcatele, fără de a avea o adevărată părere de rău. Și de aceea dacă se cere mare grijă și mare diligență ca să ne aducem aminte de toate păcatele ca să facem o spovedanie întreagă, se cere să fim cu mai mare grijă că să stărnim în suflet o adevărată durere și părere pe rău de păcate. Părerea de rău de păcate e de două feluri desăvârșită și nedesăvârșită. Cea desăvârșită este cea mai bună și este o urire și blăstămare — de bună voie făcută a tuturor păcatelor făcute, întru cât păcatul este vătămarea lui Dumnezeu iubit mai pe sus de toate, cu gândul de a șterge păcatul și a ne ispăși de el. Așa dară păcătosului în launtrul său îi pare rău că a vătămat pe Dumnezeu, ar vrea să poată nimici păcatul făcut, ar vrea mai bine să fi suferit ori ce reu și să fi pierdut orice bunătăți — decât să fi vătămat pe Dumnezeu — bunătatea cea mai mare, Binele nemărginit, și ar vrea cu tot prețul să facă destul, să se ispășească pentru vătămarea ce i-a făcut-o lui Dumnezeu. —

Această părere de rău desăvârșită se face din două simțăminte potrivnice, adică din iubire și din ură: Din iubire către Dumnezeu și din ură împotriva păcatului. Aceasta iubire și ură nu stă în frățezimea aceea simțitoare și în împotrivirea ce se simțește — față de lucrurile, pe cari dela fire ori le iubim ori le urim, ci stă în o prețuire dreaptă și cu minte prin care prețuim pe Dumnezeu — pentru bunătatea sa nemărginită mai pe sus de toate lucrurile, și prin care ne îngrozim de păcat și-l urim ca cel mai mare rău între toate relele, pentru că păcatul este vătămarea lui Dumnezeu, Bunătatea cea mai mare. — Acuma — dacă voința noastră mișcată de cumpănirea frumseței, puterii, îndurării și bunătății nemărgi-

nite a lui Dumnezeu (se înșamnă — că nu e de lipsă a cumpăni toate desăvârșirile lui Dumnezeu, ori mai multe deodată, ci e de ajuns a cumpăni și numai una singură, aceea care mai tare ne mișcă spre iubirea lui Dumnezeu) — are părere de rău de păcatele cu cari a vătămat pe Dumnezeu, așa că ar vrea să nu le fi făcut și ar vrea mai bine să fi pierdut ori ce bunătate și să fi suferit orice rău decât să fi vătămat un Dumnezeu așa de bun. — Și de aceea voința omului se hotărăște de a nu mai vătămă pe Dumnezeu și mai bine să piardă toată bunătățile din lume și să sufere ori ce rău, — atunci părerea de rău, este desăvârșită e cea mai aleasă și cea mai bună părere de reu, care are atât de mare putere încât numai decât șterge păcatul și varsă în suflet darul lui Dumnezeu și fără de Taina spovedaniei, care însă dacă se poate face, trebuie să se facă, iar dacă nu se poate face — atunci cel puțin trebuie să dorim a ne spovedi cât mai uitate ne va fi cu puțință.

Părerea de rău nedesăvârșită e o durere și o urire și blăstămare de bună voie a păcatelor făcute pentru frica de răul acela cu care a amenințat Dumnezeu pe cel ce păcătuiește de moarte, și de care rău — prin urmare e vrednic cel ce a vătămat pe Dumnezeu. Voi știți că cei ce fac păcate grele, de moarte — sunt vrednici să nu ajungă nici odată în raiu, sunt vrednici să fie osândiți la iad, sunt vrednici să-i pedepsească Dumnezeu și în viața aceasta cu pedepse vremelnice. — Mai incolo voi știți că ne învață credința — că nu este lucru mai urit în sine și mai urgisit de Dumnezeu ca păcatul, care pe cum a desbrăcat pe ingeri de toată frumseța lor și ia prefăcut în dihanii înfricoșate, așa desbracă sufletul nostru de frumseța lui mai pe sus de fire, adică de dar prin care sufletul nostru e scump și plăcut înaintea lui Dumnezeu, și-l face negru și urit înaintea lui Dumnezeu ca și cum e diavolul. Așa dară cel ce are părere de rău de păcat — ori pentru aceasta uriciune și greață — ce ne-o arată credința în păcat, ori pentru frica de pierderea raiului, ori pentru frica de iad, ori și pentru frica de pedepsele din lumea aceasta — cu cari pedepsește Dumnezeu și aici pe păcătoși — și urește din acest motiv, îndemn — păcatele făcute, adică ar vrea să nu le fi făcut, ar vrea mai bine să fi pierdut

ori ce bunătațe și să fi suferit orice rău — decât să fi păcătuit și e hotărît ca mai mult să nu păcătuiască, și vrea mai bine să piardă toate bunățile din lume și să sufere orice rău — decât să mai păcătuiască acela are părere de rău nedesăvârșită, care în Taina Pocăinții — adecă împreună cu deslegarea ce o dă preotul în Mărturisire — împăca pe păcătos cu Dumnezeu, vărsând în suflet darul sfinților. — Din acestea vedeți, că toată deosebirea între părerea de rău desăvârșită și nedesevârșită stă în motivul sau îndemnul sau pricina dureri, căci la părerea de reu desăvârșită imboldul durerii este iubirea lui Dumnezeu, iar la cea nedesevârșită — imboldul durerii este frica. — Cel ce are durerea desăvârșită, la acela îi pare rău că a păcătuit urește și urgisește păcatul mai pe sus de ori ce rău și se hotărește să nu-l mai facă nici decum niciodată — nu pentru răul ce vine preste el, ci numai pentru nedreptatea, neplăcerea și vătămarea aceea mare — ce a făcut-o prin păcat lui Dumnezeu, pe care pentru frumuseța lui nemărginită, pentru nemărginita sa îndurare, pentru binefacerea lui mari, pentru nemărginita sa bunătațe — îl iubește mai pe sus de toate, adecă îl cinstește și prețuește mai pe sus de toate din lumea aceasta.

Cel ce are părere de rău nedesevârșită — îi pare și lui rău că a păcătuit, urește și el mai pe sus de orice rău păcatul și-l urgisește, și se hotărește a nu mai păcătui nici decum, dar toate acestea le face pentru binele său, adecă de frica relexor cu cari îl poate pedepsi Dumnezeu — și de cari se face vrednic să le sufere ori în viața aceasta ori în ceataaltă, ori pentru frica de a perde bunurile vecinice, ori în sfârșit pentru îngrozirea de aceea uriciune ce o are păcatul — cum ne învață credința, căci păcatul în sine socotit e un lucru urit, mârșav, prost.

Acuma știind de câte feliuri este părere de rău — socotiți și cumpăniți ce feliu de părere de rău aveți voi în spovedaniile voastre, care din două? Se plâng, se tânguesc preste tot preoții spoveditori — că în ascultarea spovedaniilor aud mai multe escuzări decât acuzări, se silesc adecă oameții a aduce mai multe podoime de a netezi păcatele — decât ași pâri păcatele, și că puțini sunt acei creștini, cari spovedindu-se să se recunoască vinovați, pentrucă partea cea mai mare din ei pun pe alții vina păcatelor lor și așa ar vrea ca preotul să-i compătimizească, să le fie milă de ei, și nu să-i îndrepte, să-i mustre. Oh Dumnezeule

cum e cu puțință să urască cineva păcatul și să-l urgiască, să-i pară rău de el când îl apără? Cum e cu puțință să-i pară cuiva rău de păcat, să-l doară că a vătămât pe Dumnezeu când el pune vină pe altul pentru că a păcătuit? Când păcătosul își apără păcatele sale, nu numai arată că nu are părere de rău ci cu o sumeție de nesuferit dovedește că poștețe să nu fie socotit de vinovat, și că prin urmare nu e vrednic să fie pedepsit de Dumnezeu ca vinovat, și face ca și strămoșii noștri cari au pus vina unul pe altul, muierea a pus vina pe șerpe, bărbatul a pus vina pe muiere — pentru păcatul lor — vrând să se arete nevinovați și prin urmare nevrednici de pedeapsă. Cum pot să aibă părere de rău de păcatele lor aceia, cari și le escuză le netezesc și cum pot să fie bune spovedaniile lor? Dar voesc să vă arăt și mai limpede acest adevăr prin un fapt.

(Va urma.)

Din catechism.

47. Tu zici că sufletul e nemuritor, dară nu moare deodată cu trupul?

(Vezi art. 46 în No. 45 din 1926.)

Nu, sufletul nu moare niciodată. Cu moartea omului, adecă cu desfacerea unității dintre trup și suflet, trupul ca ori ce corp în natură, se desface între anumite împrejurări în elementele cari îl compun, pământul se face pământ din care s'a zidit.

Pe suflet nu-l ajunge aceasta soarte, nu se descompune, fără supraviețuește trupului și trăiește mai departe în veci adică este nemuritor.

Nemurirea aceasta nu este altceva decât continuitatea vieții împreună cu conștiința, și cu o neinteruptă activitate.

Despre activitatea aceasta, nu putem să avem o idee precisă, inse vom reveni asupra acestei tese când vom vorbi despre lucrurile cele din urmă.

Cumcă sufletul nostru este nemuritor aceasta mărturisim în simbolul credinței când zicem: „Cred în viața vecilor“ și sinoadele ecumenice cum al V-lea din Lateran a mărturisit aceasta credință.

(Va urma.)

Trupuri de ale sfinților neatinsse de putreziciune... Și azi se mai păstrează neatins de putreziciune trupul Sf. Francisc Xaveriu, apostolul Indiei († 1552), și se venerază în orașul Goa din India. De acest har

au fost învrednicit și trupul *Sfintei Tereza* († 1582), venerat în mănăstirea Carmelitanilor din *Alba* în Spania; trupul *Sfintei Elisabeta*, regina Portugaliei († 1336), în mănăstirea Clariselor din Coimbra în Portugalia; trupul *Sfintei Catarina de Bologna* († 1463), în biserica Clariselor din *Bologna* în Italia; trupul *Sf. Maria Magdalena de'Pazzi* († 1607) în *Florența*; trupul *Sfintei Clara de Montefalco* († 1308) în mănăstirea din *Montefalco* din Italia și mulți alții pe cari nu-i mai înșirăm. Aceste trupuri n'au fost de loc îmbalsamate; multe din ele au zăcut ani de zile în pământ. Afară de aceasta niciodată n'a ieșit miros urât din ele, ci din contra câte odată dau un parfum plăcut și nu sunt înțepenite (ca mumiiile egiptiene), ci cu totul mlădioase.

— Sunt deci adevărate minuni prin care Dumnezeu însuș arată că acele persoane au trăit în sfințenie.

(Spirago)

Bibliografie. A apărut cea mai bogată carte de rugăciuni de Ioan Genț 560 pagini, pe hârtie fină (velină). Cuprinde toate celea de lipsă pentru cantori, elevi, intelectuali și popor. Rugăciuni de dimineața, de seara, la Mânecat și Inserat, întreaga Sf-ta Liturghie, rugăciuni la Sf-ta Liturghie, Mânecatul și Inseratul de Sâmbăta și Dumineca pe toate opt glasurile. (Laudele Luminătoarele, stihirile invierii. Catavasiile Troparele și Condacele Duminecilor și ale Sărbătorilor.) Mărturisirea, Cuminecarea prohodul și Cununia. Rânduială Cata-

vasiilor de peste an, colinzi, cântări în Vinerea Mare șcl. Acatistul, Paracelisul și lecturi din Sf-tul Alfons de Liguori. Cea mai bogată și mai efină carte de rugăciuni Costă: Legată în pânză fină peste tot cu cruce de aur 80 Lei. Cei ce doresc legătură în piele cu bordură aurită și cruce de aur vor mai trimite 100 de Lei în plus (total 180 Lei.) Legătură în piele cu bordură simplă 60 de Lei în plus (adică total 140 Lei). Comandele se fac la Părintele Dr. Aloisie L. Tăutu, profesor de teologie, Oradea-Mare, sau la Redacția „Vestitorului” Oradea-Mare. După 20 exemplare vândute se dă unul gratuit (în pânză.)

Poșta redacțiunii.

Păr. Dr. A. T. O. Mult ne bucurăm de apariția cărții de rugăciuni. Avem datorie să-i facem anunțul cu toată plăcerea și-i dorim răspândire grabnică în toate păturile societății.

Dlui Dr. P. Cziplu. Am primit cu mulțumită suma de Lei 200 ca abonament pentru revista noastră. Multe salutări!

Păr. din B-a. De aici se expediază regulat. Nr. 12 vi-l expedăm din nou. Articolul păr. H. încă nu l'am primit. Sigur s'a pierdut ca și Nr. 12 din revista noastră. Rugăm frumos a ni se trimite din nou. Tratatul intrebata (spov.) va apărea și în broșură. Primul tractat vi l'am trimis întreg pentru corectura greșurilor de tipar și va apărea baremi în 500 ex. Despre broșura Dv. No. 1 am luat notiță în „Dum.” Deocamdată numai atâta din cauză, că prietenul nostru F. încă nu-i deplin sănătos, cu el mă voi înțelege despre numărul exemplarelor retipărite. Vă dorim grabnică și desăvârșită însănătoșare. Mulțumind de tote Vă trimitem multe salutări atât Dv. cât și iubitelui colaborator păr. H.

Calendar săptămânal.

10—16 Aprilie 1927.

10. Dumineca 5 în Paresimi (Ev. d. Marcu 10, 33.) S. M. Terentie.
11. Luni. S. M. Antiph.
12. Marți. Cuv. Vasilie † 735 d. Hr.
13. Miercuri. M. Artimon.
14. Joi. Martin Papa † 655 d. Hr.
15. Vineri. Ap. Trofim.
16. Sâmbătă. M. Agapia.